

S.

Nattofese aea pärrast tõttasid neimad ülle nõmme linna pole. Reinowadder ütles: „Sago meie käigist, mis saab, miino südda lodab õnne. Armas lellepöeg! Pärrast wimist pattude tunnistust juhtus mulle jälle mõni pissoke eksitus, mis teile tahhan tunnistada. Waia Messikäppa kerrelt nülginis tülli nahka, ja wõisin Kriimsilma issanda ja emanda kingad jallast. Wallega teggin ennast pai lapses ja saatsin teised kuünga wihha alla. Kuüngale luiskasin ühe pikka ennemuistese juttu, mis tedda Kallewi pöca waia warrale pididi juhhatama. Siis näppistasin Argpüksi, paäin ta werrise pä pauna ja läkkitasin Kohhekellaga salla-kirja niime al kuünga kätte. Kohhekellale makseti mõrtsuka palka. Ka koddajänesse kõrwa krumustasin werriseks, egga ol nud miino sü, kui ta elloga peasis. Warreke kaebamine on tõssi: teina naisoke läks miino watsa. Suremad ei olle pärrast wimist tunnistust juhtunud, egga üks waia luggu hundiga jäi mul wimati unustusse, sedda pean teile räkima. Üksford leid sine teet käies musta mätta warsaga karja maal. Preiske wars wõis ehk nelja kune olla; Kriimsilma sögi, issu süttis warsa nähhes põllema, ta pallus mind kulata, kas wars müa ja mis ind pididi ollema? Ma astusin liggemale ja ütlesin lahkelt terretades: „Armas mätta emand! kas ehk wars teil müa on?“ Mätta wastas: Kui küsitud inna täielikult mulle

maksete, siis olgo wars teie omia. Warsa ind seisab mul taggumise jalla kabja al. Ma mõistsin mätta pilkamise juttu ja kostsin allandlikult: „Eug gemine ja kirjutamine jäi mul lapses põlwes õppi mata; egga olle ma isse warsa ostja, waid Kriimsilma issand nõuab warsa inda. Mätta ütles: „Tulgo ta küssima!“ — Ma räkisin taggasi tulles luggu hundile, küssides: kas ta pididi oskama luggeda? Teina wastas: „Kül sellega korda same! Ma käisin poisikese põlwes liggi aasta kreis kolis, kus Weine ja Saksakele kirja luggema õppisin.“ Sedda üteldes läks ta mätta jure ja ütles: Näita mulle kabja alt warsa inda, waia moor? „Seal ta on!“ ütles mätta, jalga ülestöstes, mis eile seppal uest olli rautatud. Mättrake lopsatas ni ossawalt Kriimsilma kulmo peale, et waia mees uimajelt mahha langes; mätta ruttas warsaga tullist nelja koe pole. Rabbatud hunt seisus tül aega kui surnud, enne kui päd tõstis ja hundi tänni laulma affas. Miina küssisin liggemale astudes: „Däo, issand! kuhho mätta läks, et te üksi laulate? Selletage mulle, armas kolitatud mees, warsa inda?“ „Oh, Reinowadder, wennikene!“ oigas hunt: „ärge tulge pilkama, mul on kibbe luggu käes. Oh, sa sõrge, jalgne mätta-lits! Tühhi sago sulle kätte tassuma! Rabbi olli wienlasel rautatud lue terrawa naelaga, misga kuns krammi miino kulmo peale löi, se olli teina firri. Sunneks et ellama jäin.“ — Mi, armas lellepöeg! olli luggu Kriimsilma mättraga. Undke